

מקור החיוב להודות בשמחת חתן וכלה

מקור	חתונה - זה הזמן של שמחת ההודיה
בתורה	המקור לחיוב הודיה מהתורה: היא פרשת אליעזר בה מודה לה' במציאת הזיווג (רש"י ברא' כד, נב). ללמדך הזמן החייב ביותר בהודיה הוא בזמן מציאת הזיווג.
בנביאים	ירמיה (לג, יא): קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול אומרים הודו את ה' צבאות. מבאר האוצרות יוסף: הקול האחרון כולל תמיד כל מה שלפניו, והוא הקול העיקרי. כי עיקר הענין לשמח חתן וכלה הוא שירגישו הודאה להשי"ת.
בכתובים	אֱלֹהִים מוֹשִׁיב יְחִידִים בִּיתָה מוֹצִיא אֲסִירִים בְּפוֹשְׁרוֹת (תהלים סח, ז). חז"ל הקישו את שני חלקי הפסוק: "מושיב יחידים ביתה" - אדם יחיד ואשה יחידה והוא מזווגם יחד ומיישב מהם בית. "מוציא אסירים בכושרות" - קריעת ים סוף בה היה בכי למצרים ושירה לישראל. לכן אמרו קשה זווגו של אדם כקריעת ים סוף - כשם ששרו לאחר קריעת ים סוף שירת הים, כך צריכים הזוג לאחר שזכו ונקרע להם הים לשיר שירה.
בחז"ל	תקנו חכמינו שבעה ימים שבעה ברכות הודיה, מה שלא מצאנו בשום מצווה. להורות גודל חיוב ההודיה בשמחת החתונה. בבחינת שבע ביום הללתיך .
בגמרא	המשמח חתן וכלה הוא כאילו הקריב קרבן תודה (ברכות ו:). מה ענין שמחת חתן וכלה לקרבן תודה? מסביר האלשיך: כי אחר שעל ידי המשמחו מודים חתן וכלה לה', הוא כאלו הקריב קרבן תודה.
בראשונים	רבנו בחי (ויקרא פרק ו פסוק ב): " קרבן תודה בא על הנס, והוא לשון הודאה. אם היה חולה ונתרפא מביא קרבן תודה, או שאר שמחות, כגון שמחת חתן וכלה, שנאמר (ירמיה לג, יא) קול ששון וקול שמחה וגו' מביאים תודה בית ה'".
באחרונים	מהרש"א (ברכות ו' ע"ב) ששמחת חתן וכלה, עיקרה הלל והודאה להקב"ה על חסדיו. כמו שכתוב "אגרא דבי הלולי מילי" - רצה לומר לשמחו בשמחה בדבור של מצוה, להזכיר חסדי המקום בבריאה לקיום עולם, והוא שסיים באומרו (ירמיהו לג): 'קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול אומרים הודו את ה' צבאות כי טוב ה' כי לעולם חסדו' - שקולות השמחה [המוזכרים לפני זה בפסוק] יהיו בשבח המקום".

לאחר ברכת מודים – מגיעה ברכת שים שלום

ללמדנו

לאחר שמודים לה' – זוכים לשים שלום טובה וברכה